

[Svend Auken]

svarende beløb. Jeg synes, der er en helt anden stemmeføring i Det Radikale Venstres betænkning bidrag, hvor man taler om et måske beskedent bidrag til at øge den folkelige forståelse for kravet om en obligatorisk ordning. Når man hørte hr. Niels Helveg Petersen før, fik man indtrykket af, at der nærmest var tale om et genialt bidrag til at få udbredt disse ordninger.

Jeg vil gerne sige til hr. Niels Helveg Petersen, at det er rigtigt, at de egentlige arbejdsmarkedspensionsordninger kun omfatter en tredjedel af lønmodtagerne. Nu er en tredjedel jo mere end 5 pct. selv efter min regnebog, men derudover er de største fonde, som er fritaget for realrenteafgift i forbindelse med aktieerhvervelser, jo fonde, der omfatter alle lønmodtagere. Jeg tænker på ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond, som alle lønmodtagere er med i. Derfor er det altså ikke helt parallelt.

Endelig vil jeg gerne fjerne den misforståelse at tro, at det, der især skulle skille hr. Niels Helveg Petersen og mig, er spørgsmålet om kollektiv eller individuel ejendomsret; det har aldrig for os været det store spørgsmål. Hvis det er hensigtsmæssigt, og hvis det er det, der til sin tid kan få tingene til at glide, at der er tale om en individuel ejendomsret, er det for mig ikke den store barriere. Det, der er det helt afgørende for mig, er, om der er tale om en fælles forvaltning af midlerne i virksomhederne, eller om der ikke er tale om en fælles forvaltning, og det har Det Radikale Venstre jo hidtil været enig med os i ville være det bedste.

Endelig vil jeg sige, at jeg er ulykkelig over, at hr. Niels Helveg Petersen er blevet stødt over betegnelsen »den normale ordfører«. Udtrykket »normal ordfører« antyder ingen form for abnormitet hos hr. Niels Helveg Petersen, men kun, at det er hr. Estrup, der var ordfører ved første behandling, og som har fulgt arbejdet i Folketingets politisk-økonomiske udvalg. Der er altså ikke noget diskriminerende i det udtryk.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Virksomheden af dette forslag på den samlede opsparing i samfundet er selvfølgelig svær at gøre op. Opsparing er det, der ikke er forbrug. Her er der altså tale om, at nogle virksomheder ved at trække disse medarbejderaktier fra skal betale mindre selskabsskat. Det kan siges, at man måske dermed formindsker den offentlige opsparing eller de midler, der indbetales til offentlige kasser. Til gengæld er der ikke tale om penge, der går i forbrug, men om penge, der bindes i i hvert fald 7 år; så den forbrugsvirkning, der er af det, har altså meget lang lunte. Men jeg vil i øvrigt bestemt ikke påstå – det ville være vanvid at gøre det – at dette forslag på nogen måde løser det danske samfunds opsparingsproblemer; så langt er hr. Svend Auken og jeg i hvert fald aldeles enige.

Jo, jeg medvirker med glæde, selv om der, som der står i betænkning bidraget, måske er tale om et beskedent fremskridt, og jeg glæder mig i øvrigt over, at den politiske debat om dette forslag på trods af denne meningsudveksling er blevet meget mere afdæmpet, som forslaget er blevet kendt og udarbejdet, end den var lige i starten. Jeg tror, der også er mange steder i fagbevægelsen, hvor man synes, et forslag som dette her er ganske interessant, og hvor man nok har svært ved at forstå, at det skulle være så galt, at medarbejderne kan få aktier i deres egen virksomhed.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Som vi har kunnet høre af debatten, er hele diskussionen om økonomisk demokrati og overskudsdeling en diskussion med et meget politisk-ideologisk ladet indhold. Under ordene skjuler der sig ud fra nogle forskellige forudsætninger og nogle forskellige politiske ideologier et ønske om en øget opsparing, en større magt over investeringerne, en øget medarbejderindflydelse, en spredning af ejendomsretten – det sidste for nogle som betaling for en fortsat stram indkomspolitik.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

At VS er modstander af alle kendte ØD-OD-forslag, er velkendt, og jeg skal ikke trætte med at fremføre alle argumenterne her og nu, men kort sige, at vi ikke mener, at disse ordninger opfylder vores politiske ønske om magten over investeringerne med mulighed for at investere i noget helt anderledes. Vi mener heller ikke, at de opfylder betingelserne for større indflydelse, dvs. større arbejdspladsdemokrati.

Vi mener, at den fælleserklæring, som især Socialdemokratiet har blæst utrolig meget op,